

Orbán Ottó

AZ ÉJNEK RÉMJÁRÓ SZAKA

Tizenöt dal

„Most van az éjnek rémjáró szaka [...] Most hő vért meginnám.”

(HAMLET, DÁN KIRÁLYFI,
Shakespeare – Arany János)

Dal a szélhámos reményről

Operált koponyámhoz mind közelebb robban a gránát,
Madarakként röpdösnek a leszakadt végtagok;
Így törlesztem az életem árát,
Azt, hogy még itt vagyok,

És ereimben keringhet a hő vér,
Bár előttem egy meredek gleccserfal áll –
Jeges lepedőjén szeretkezni hív a két fekete nővér,
Szívhalál és Agyhalál.

Dal az idő fölemelt ujjáról

Hova lett, mondd, a Balaton-parti nyár; a téboly?
Mi érte utol a tegnapi nagymenőt?
Miféle kukákba gyűrték a Playboy
Címlapján vadító, meztelen nőt?

Aszály jön ezután, örök aszály,
Mutatja az idő fölemelt ujjá.
Amott kerekedik egy szél járta száj,
És gyertyánkat elfújja.

Dal a mindennapos vereségről

Mindennapos vereségünk a test, e
Lyukas zsák, ahonnét elfolyik az élet,
Ha beborít a világvégi este,
Melyből vérivó denevérek vijjogása éled,

És a sok apró szájban a pokol fogsora
Hozza-viszi a hírt, a füstöt és az égett hús szagát,
Hogy eddig bármi volt is, többé már soha
Nem lesz más napszakod, csak éjszakád.

Dal a fagyban lobogó lángról

A dolgok kezdetén sötétlő szén virága
A párzó sejtekből kihajtó szerelem.
Emberi, tehát vak és veszélyes a drága,
És a bolondját járhatja velem,

Mert túlél minket, mint az idegek kémiaiáját az eszme,
Mely születőben oldott vegyszerként habzik az agyban.
Most kezdődik minden, nincs semmi veszve,
Lobog a cingár láng a világvégi fagyban.

Dal a kockázatról és a mellékhatásról

Egy cérnaszálon függ az életed.
Számold csak össze, hányféleképp, hányféle veszély
Mondhatja ki ránk a halálos ítéletet;
Túl sok ahhoz, hogy mindegyiktől félj.

Életben tart fiatalságunk maradék könnyelműsége,
E vizet árasztó és füvet sarjasztó erő.
Egy hazard játékos beül az öreg kártyások körébe;
Tizenyolcra lapot kér – és ő a nyerő!

Dal a korszak jövőképéről

Szarrá ment megváltást prófétáló rögeszménk,
Hogy össze kell fognunk, s megjavul a világ,
És rossz történetünknek jó vége lehet még,
Ha ezután nem feszítjük meg Isten fiát –

Ember többé nem lesz embernek farkasa,
Mely prédáját bombákkal tépi szét.
Éjszaka jön, a holdnak nincs hasa,
Sötét van, vak, csillagtalán sötét.

Dal az egymást váltó nemzedékekről

Fölködlenek az egymást váltó nemzedékek,
De én maradok az, aki –
Nevelőim háborús évek,
Koponyám sebész bicskája faragta ki.

És nem lesz új világ, sem még egy esély, sem jobbik változat.
Az agyakban buján tenyészik a mérges eszme.
Reményünk semmi. Köznép, hóhér, áldozat
Fejest bucskázik a méstől sístergő verembe.

Dal a megrendült eszményekről

Már nem tudok másfajta verset írni,
Csak olyat, melyben a halál kaszája cseng.
Az elszalasztott esélyt nincs mód visszasírni,
Bár rémült szívdobbanásomtól döng a csend,

Míg bénán bámulom, hogy egyenlőség, testvériség és szabadság,
Minden megrendült, amiben valaha hittem.
„Repülni tudsz!” hitegetett a szikrázó magasság,
És most a föld nyüvei zabálnak föl itt lenn.

Dal a gyilkosokról

Gyilkosoktól nem védhet meg a szellem,
Páncélban él, aki rögeszméinek kábulatában él.
A legjobb érv sem hatásos fegyverek ellen,
Főképp, ha olyan markolja a fegyvert, aki fél.

Mindig támad vezérnek egy vérengző őrült.
És bárkiből lehet még „idegen elem”.
Nem okulunk. A torony helyén, ahol hajdan a géppisztolyos őr ült,
Régi dicsőségünkéről hazudozik a történelem.

Dal a zöld levélről

Az emberférgék fürgén tekeregnek,
Harsog a zöld levél: *néger, cigány, zsidó!*
Túl bonyolult gondolat az a legényes keretnek,
Hogy puskagolyóikat megelőzve ér a helyszínre a szó.

A sikerorientált élősdi, ha magasra jut, megrohad a hatalomban,
Mindegy neki, mit használ föl, aljas ösztönt, konstruált pert.
Legvégső esetre egy multifunkcionális megoldást tart talonban:
A bunkósbotot, mellyel Káin agyoncsapta Ábelt.

Dal a heverőről és az óceánról

A heverő, hol napjaim nagy részét fekvé töltöm,
Tengerjáró hajó és munkaasztal.
Verseim szédüléstől szédülésig imbolyogva költöm,
Szavakkal zárva fejsebem, mint sebtapasszal.

Lassúdik, ami korábban gyorsan kapcsolt, az agy –
A sugallatnak mintha ólomból volna a lába.
Lekottázom, hogy csontjaimban mit recseg a fagy,
És alámerülök a jeges óceánba.

Dal a keserű ízről

Gyerekkorom csontkeze keményen kifosztott;
A légópince lépcsőjén le és föl.
Ágyamhoz tálcán hozták a kórházi kosztot,
Keserű volt a szenvedéstől.

Keserű volt a víz is, amit ittam,
Keserű a bűnpártoló törvény.
Keserű, hogy minden rohad, ami itt van,
És vérhabos sarába fojt a közép-európai örvény.

Dal a test fáradtságáról

Hatvanöt év, majd hatvanhat,
A versem lassan megtelik halállal.
Anyagfáradás ellen nem hat
Sem buzgó ima, sem duhaj madárdal.

Jön a fűfrizurás tavasz, de nem nekem,
Hozzám kopasz jegével a tél köszön be,
És eltemetem éneke
Az üres szóközökbe.

Dal a teremtett világról

Hallod-e, te Öregember?
Ez volna a te teremtett világod?
Ez a sötét kozmosz, teli rejtelemmel,
Hol szupernovákkal gyűjtasz világot?

A mítosz a két lábon járó majomember álma.
A légtérben nem szállnak angyalok.
Isten van vagy nincs. Küszködve, meg-megállva
Tartok a sír felé gyalog.

Dal a semmiről

Sötét Vak Kilátástalan Sötét Sötét
Vak Kilátástalan Nem látni semmit
Sötét Vak Kilátástalan Nem látni semmit
Vak Kilátástalan Sötét Sötét Sötét